

mangen en stakkels Mand maa finde sig i, at gaa ydmygende Gange for at tilvejebringe, hvad Huset og Livets Ophold krævede.

Der ligger en stor Sandhed i den franske Anskuelse, at en Kone maa have noget for sig selv til sine egne personlige Udgifter, nogle Penge, som er hendes. Denne Anskuelse gør, som bekendt, at selv den ringe arbejdende Mand i Frankrig ikke hviler, før han har sammenskrabet nogle hundrede Francs til sin Datter, og at disse er og bliver hendes personlige Ejendom, selv om en Ægtemand staar ved hendes Side. Hvert Menneske kan jo have Udgifter, som man ikke saa lige ønsker at gøre en anden Regnskab for, om ikke til andet, saa til en eller anden lille Kærlighedsgave. Det er jo dog en ulige større Glæde selv at besørge en saadan helt og holdent end at blive sat i den Nødvendighed at gøre som den Kone, der af Kærlighed til sin Mand gav ham daarlig Mad et halvt Aar igennem for at spare Skilling paa Skilling, saa hun, da Aaret var omme, kunde overraske ham med en „Secrétaire“. Der er farlige Skær nok paa det ægteskabelige Hav.

Til Kvinden.

Den, som bevæger Vuggen, regerer Verden. (Asworth.)

Høflighed i Hjemmet. Høflighed tiltrænges intet Steds mere end i Hjemmet og er maaske intet Steds sjældnere at finde. Hvor man er rigtig godt kendt med hverandre, der er en Tilbøjelighed til at slippe sin Egenkærlighed lidt mere løs, end man gør, naar der er Fremmede til Stede. Mange Mennesker, som er venlige og høflige i Selskab, er ligegyldige og hensynsløse mod dem, de elsker højest. Det er sagt: „Høflighed bestaar i bitte smaa Opofrelser“. Intet kan i alt Fald saaledes sikre Fred og Harmoni i Familiekrederen, som naar alle er villige til at gøre smaa Opofrelser for hverandre. Ved at se de store gøre det, lærer Børnene det uden videre, og hvad de saaledes lærer i Barndommen, bliver snart Natur hos dem og til uberegnelig Velsignelse for dem selv og andre gennem Livet. Høflighed og Venlighed taber aldrig sin Tiltrækning, medens alle beregnede Efterligninger deraf kun er at foragte. („Kvinden og Hjemmet“.)

Vær ikke bange for lidt Fornøjelse hjemme. Vær ikke bange for lidt Solskin, selv om Gulvtæppet skal falme. Og kvæl ikke en uskyldig Latter af Frygt for, at de gamle støvede Edderkoppespind oppe under Taget skal falde ned. Dersom du vil ødelægge dine Børn, saa lad dem forstå, at al Fornøjelse skal lades udenfor, naar de træder over Hjemmets Tærskel. Naar Hjemmet saa tilsidst blot bliver betragtet som et Sted, hvor man spiser, drikker og sover, er Begyndelsen gjort til et Liv, der vil ende paa Restavrationer eller Spillehus og bringe Forældrene mangen en søvnløs Nat. Og dog er Forældrenes Trangsyn og Sneverhjetethed den Udsæd, der bringer en slig sørgelig Høst. Unge Folk maa have Fornøjelse, — Selskabelighed er en Livsbetingelse for dem. Og dersom de ikke finder den hjemme hos Fader og Moder, vil de

søge den andet Steds, hvor den ikke bør søges. Lad Hjemmet være lyst. Lad Børnene kunne sige, naar de samles med Venner og Bekendte: „Hjemme er det dog bedst“. („Reform“.)

For Husmødre.

Fabriken „Freja“ leverer stadig Chokolade af udmærket Godhed til særdeles billige Priser. Husmødre bør prøve den; der findes Udsalg forskellige Steder i Byen. (Se omstaaende Annonce.)

Frederikke Bremer-Forbundet

er en stor og aktiv Forening i Stockholm, der udgiver Tidsskriftet „Dagny“ og virker for Kvinderne baade i økonomisk og intellektuel Henseende. Den holdt for nylig sit Aarsmøde, og det er ingen lille Virksomhed, Foreningen har at se tilbage paa i Aarets Løb. Den uddeler Stipendier, og har Sygekasse, den har Dragtreform Virksomhed og tæller et ret anseeligt Antal Medlemmer.

Kvindelig Fremskridtsforening

foretog i Onsdags Skovtur, hvori et stort Antal af Medlemmerne tog Del. Kl. 3 mødtes man ved Klampenborgbanen, tog med denne til Charlottenlund, hvorfra der spadseredes til den bekendte „Posemand“. Her lejrede man sig ved kæmpestore Kaffeborde og nød i Fællesskab den dejlige Skovluft under de lysegrønne, høje Bøge, og under hyggelig Passiar og alvorlig Samtale drak man sin Eftermiddagskaffe, som Fru Andersen med ægte husmoderlig Dygtighed lavede efter Damernes Smag.

Fru Hallgreen og Hr. Andersen, som havde paataget sig Ledelsen af Turen, var utrættelige som Værter.

Efter at der var funden en Legeplads for Ungdommen, gik Vejen til Bellevue, hvor man spiste til Aften, og man skiltes sent i den lyse Junaften i den bedste Stemning.

Tivoli

har i denne Uge mistet sin dygtige og energiske Direktør Robert Watt. Han har glædet mange Mennesker og ikke mindst Kvinderne ved sin Skønhedssans og Opfindsomhed i det altid tiltalende Tivoli. Maatte man nu blot finde en værdig Eftermand. Tivoli er nu en Gang blevet uundværligt for Københavnerne, men der trænges til stadig ny Ideer. Publikum udpeger Ernst Bojesen, og vi kan ikke nægte, at han er en af de faa, som altid er virkelig genial og har originale Ideer, og dette er dog først af alt nødvendigt for en Direktør i Tivoli.

Fra vor Brevkasse.

Fru Redaktør!

Maa jeg bede Dem om Plads i Deres ærede Blad for følgende Taksigelse.

Efter at Højesteret nu har fældet Dom i min Sag mod Københavns Politidirektør, Hr. Eugen Petersen, takker jeg paa det inderligste ikke alene de ærede Herrer Sagsførere, der af Interesse for Sagen satte sig i Spidsen for Indsamlingen, hvorved jeg blev sat i Stand til at faa den frem for Højesteret, men ogsaa de forskellige Jurister, Rigsdagsmænd, Borgerrepræsentanter, Præster, Læger og Journalister, Forfatterinder og Lærere og andre for deres offervillige Tilslutning.

I Særdeleshed takker jeg Hr. Højesteretssagfører S. Høgsbro for al den omsigtsfulde Dygtighed og Uegennyttighed, han udviste i det af ham paatagne Hværv at tale min Sag for Højesteret.

Med Højagtelse, ærbødigst

Antonia Eleonora Øberg,
Krusemyntegade 16. K.

København, den 12. Juni 1894.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

Da man satte sig til Bords — Droste havde bedt om, at de ikke maatte vente paa Mariane — hviskede Professoren sin Vært i Øret: „De ser, kære Dandorf, at Moscheles vender heller ikke tilbage. Jeg er bange for, at det er bleven værre. De undskylder derfor nok, at jeg ganske sagte trækker mig tilbage.“

„Det en sørgelig Tilskikkelse. Men gaa De, gaa De blot! Min Kone kommer selv i Morgen tidlig for at høre, hvordan det staar til.“

Dandorf trykkede hans Haand varmt og sagde lidt efter højt til sin Kone: „Droste er gaaet, min Ven, det lader til, at Frøkenens Ildebefindende er alvorligt. Fru von Droste vil gerne have, at du skal komme hen til dem i Morgen tidlig. Vi er jo de eneste, der staar dem nær, lad os derfor ikke forsumme at vise dem Deltagelse.“

Hele Selskabet brød ud i Ytringer af Beklagelse, enhver syntes personlig at være dybt bedrøvet over det Ildebefindende, som den „store Mands“ Niece led af; mest levende beklagede dog Hr. von Kallmann og Oberstinden Sygdomstilfældet, thi de havde saa mange fælles bekendte med Drostes og fortalte saa meget henrivende om dem. —

Endelig var han da fri. Som en Løve, hvis Fangebur man har aabnet, stormede Lothar von Droste ud af Huset, fo'r med Stormskridt hen ad Gaden, sprang op ad Trappen og følte sig, idet han rev Døren op, lige som lammet af Frygt; men det varede kun et Øjeblik.

Anna var i Korridoren. „Fruen er inde i Dagligstuen; Frøkenen er lige gaaet over i Biblioteket til Hr. Doktoren. Fruen vil ikke forstyrres.“

Det sidste klang som en Advarsel, da Droste allerede havde Haanden paa Dørgrebet for at gaa ind, men der blev ikke lagt Mærke dertil, da alt gik forbi hans Øren som en tom Lyd.

Mariane stod ved Kaminen, hun støttede Albuen mod Gesimsen og lænede Panden mod Haanden. Hun fo'r op med et let Skrig, da Droste traadte ind. Nu stod de begge tavse og saa paa hinanden.